

การพัฒนาทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ ของนักศึกษาภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี¹

THE DEVELOPMENT ON KHONG WONG YAI SKILL OF THE STUDENTS MAJORING IN DRAMATIC MUSIC, THE FACULTY OF FINE AND APPLIED ARTS, RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY THANYABURI

ยingsak ฐุมเย็น / YINGSAK CHOOMYEN

สาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

PROGRAM IN THAI CLASSICAL MUSIC AND VOCAL EDUCATION, FACULTY OF FINE AND APPLIED ARTS, RAJAMANGALA
UNIVERSITY OF TECHNOLOGY THANYABURI

บทคัดย่อ

วิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ ของนักศึกษาภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ของการพัฒนาทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย 15 คน ภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษากลุ่มเป้าหมายทั้ง 15 คน ก่อนที่จะใช้ชุดฝึกทักษะนักศึกษามีคะแนนความก้าวหน้าจากการใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ทั้ง 11 ชิ้น จากคะแนนเฉลี่ยก่อนใช้ชุดฝึกทักษะเป็น 4.86 คะแนนเฉลี่ยหลังใช้ชุดฝึกทักษะเป็น 7.25 ดังนั้น นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ของครูสุรินทร์ สงค์ทอง ทั้ง 11 ท่าโดยเฉลี่ย คือ 4.06 นั่นคือความก้าวหน้าของการใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ซึ่งการนำชุดฝึกทักษะของครูสุรินทร์ สงค์ทอง มาใช้กับกลุ่มเป้าหมายมีประสิทธิภาพอย่างยิ่ง ในการส่งเสริมให้นักศึกษามีทักษะการตีฆ้องวงใหญ่สู่ความเป็นเลิศ

คำสำคัญ: การพัฒนาทักษะการตีฆ้องวงใหญ่¹

Abstract

The study of the development on Khong Wong Yai skill of the students majoring in Dramatic Music, the Faculty of Fine and Applied Arts, Rajamangala University of Technology Thanyaburi is the qualitative study aimed to develop the Khong Wong Yai skill of the 15 targeted students majoring in Dramatic Music, the Faculty of Fine and Applied Arts, Rajamangala University of Technology Thanyaburi

The study found that before applying training exercises, the 15 targeted students got the progressive score at 4.86, but after applying 11 basics of Khong Wong Yai's skill exercises, they got the progressive score at 7.25. So, the students had higher the average score at 4.06 after applying the 11 basics of Khong Wong Yai's skill exercises which belong to teacher Surin songthong. This was the progress from applying Khong

¹ งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

Wong Yai's skill training exercises for the targeted student studying in Rajamangala University of Technology Thanyaburi. Utilizing the training exercises of teacher Surin Songthong with the targeted group was very efficient in order to support and promote the students to acquire their success in Khong Wong Yai performance.

Keywords: The development on Khong Wong Yai skill

บทนำ

ดนตรีไทย เป็นศิลปวัฒนธรรมประจำชาติไทย ที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณ และมีการอนุรักษ์และสืบทอดกันมา จนถึงปัจจุบันนี้ ดนตรีไทยเป็นเอกลักษณ์ของไทยอย่างหนึ่ง ที่มีท่วงทำนองที่ไพเราะ ประณีต อ่อนหวาน และเร้าใจ สนุกสนาน นับเป็นเครื่องมือที่ช่วยกล่อมจิตใจของคนไทยให้มีความสุข มีความเบิกบาน แจ่มใส เอื้ออารีต่อกัน และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข (สมพงษ์ กาญจนผลิน, 2539: 1) ให้ความเห็นว่าดนตรีไทยนอกจากจะมีคุณค่าสากล เยี่ยงดนตรีของชาติอื่นๆ แล้วดนตรีไทยยังเป็นสมบัติอันล้ำค่า ของไทยที่ควรแก่การส่งเสริมเผยแพร่และอนุรักษ์ให้คงอยู่คู่ บ้านคู่เมืองสืบไป

ในวงการเรียนการสอน ด้านดนตรีไทยของเรานั้น ไปในทางปฏิบัติเพราะเชื่อกันว่าการที่จะเป็นนักดนตรีที่ดีมีฝีมือได้ย่อมต้องผ่านการฝึกฝนหมั่นปฏิบัติอยู่เป็นนิจ การถ่ายทอดทางดนตรีจึงเป็นไปแบบ “มุขปาฐะ” (Oral Method) ให้ความสำคัญหรือที่เรารู้จักกันว่า การต่อเพลงนั่นเอง แต่การต่อเพลงของดนตรีไทยเรานั้นก็ได้มีการพัฒนาการอยู่ โดยตลอด จนในปัจจุบันได้เกิดเทคนิควิธีการต่างๆ ที่นำมาช่วยในการเรียนการสอนดนตรีมากมายตามความเจริญก้าวหน้าของโลก เช่น การอัดเสียง การบันทึกภาพ เคลื่อนไหว เทคโนโลยีการบันทึกเสียงก็เจริญก้าวหน้าไปอย่างไม่หยุดยั้ง การบันทึกโน้ตเป็นสื่อสำคัญที่ช่วยในการสืบทอด การเรียนการสอน และเป็นการย้ำความจำ ที่จะปฏิบัติทำหน้าที่บรรเลงโดยใช้ตัวโน้ตและเครื่องหมายต่างๆ ที่บันทึกไว้เป็นบทเพลงเหล่านี้ในการแสดงออกซึ่งอารมณ์ และความซาบซึ้งของบทเพลงตามแนวความคิดของผู้ประพันธ์เพลงเพื่อให้ผู้ชมหรือผู้ฟังมองเห็นและทราบไว้เฉกเช่นเดียวกับตัวพยัญชนะที่ใช้ในอักษรศาสตร์ที่ผู้ปฏิบัติจะต้องมี

การฝึกฝนถึงขนาดที่จะสามารถถ่ายทอดและนำความนึกคิดของผู้ประพันธ์นั้นไปปฏิบัติให้ถูกต้อง เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกซาบซึ้งของบทเพลง ทำให้ผู้ฟังสะท้อนใจ

และซาบซึ้งสอดคล้องกับเนื้อหา บทเพลงที่ฟังอยู่นั้น ผู้ปฏิบัติเป็นจุดคนกลาง (Medium) ที่นำเอาแนวความคิดของผู้ประพันธ์ไปถ่ายทอดให้ผู้ฟังอีกฝ่ายหนึ่งทำให้ผู้ฟังเกิดความสะท้อนใจได้ซึ่งการนี้จะทำให้ได้โดยสะดวกด้วยมีไม่น้อยไปกว่าการถ่ายทอดวรรณกรรมด้านภาษาถึงอย่างไรก็ตามในการเรียนดนตรีไทยไม่ควรที่จะกระทำผ่านระบบโน้ตเพียงอย่างเดียว ควรต้องทำควบคู่ไปกับวิธีการเรียนแบบโบราณ คือการจำในเบื้องต้นพร้อมกับพัฒนาจนเกิดความเข้าใจและสร้างสรรค์เพราะหากมุ่งเฉพาะการเรียนรู้โดยผ่านโน้ตแล้วจะทำให้กระบวนการเรียนรู้ที่จะเกิดภูมิปัญญาเฉพาะตน ตามกระบวนการเรียนรู้ทางดนตรีต้องหายไป ดังนั้นการใช้โน้ตกับดนตรีไทยจึงเปรียบเสมือนดาบสองคมที่มีทั้งคุณและโทษ คุณคือ 1) ช่วยอนุรักษ์เพลงไว้มิให้สูญหายไปกับการเวลา และบุคคล 2) ช่วยให้การถ่ายทอดเกิดความสะดวกรวดเร็ว และง่ายขึ้น 3) ช่วยให้เข้าใจดนตรีรับโน้ต (จากการดูโน้ต) ส่วนโทษคือ 1) ดนตรีสามารถเปลี่ยนหลักเสียงได้ถึง 7 ตำแหน่ง (ทางการบรรเลง) ดังนั้นหากยึดติด แน่นในตัวโน้ตที่เริ่มเรียนในเบื้องต้นแล้วจะเป็นการยากที่จะเปลี่ยนไปศึกษาทางในลักษณะอื่น 2) ทำให้ขาดการเรียนรู้ ลีลาการสร้าง “ทาง” ซึ่งถือเป็นภูมิปัญญาขั้นสุดยอดของดนตรีไทย 3) ในขณะบรรเลงจะขาดความต่อเนื่องที่ประสาน สัมผัสระหว่างประโยคเพลงในอดีต ปัจจุบันและอนาคต ดังนั้นคุณค่าของตัวโน้ตจะบังเกิดอย่างเต็มที่หากรู้จักเลือกใช้ในเวลาและโอกาสที่เหมาะสม (พานัน คำฝอย, 2551 : 3)

ฆ้อง เครื่องดีที่ให้เกิดเสียงหนึ่งทำด้วยโลหะผสมรูปร่างเป็นแผ่นวงกลม มีขอบยื่นลงมารอบตัวเรียกว่าใบฉัตร มีปุ่มกลมตรงกลางสำหรับตี มีหลายชนิด เช่น ฆ้องกระแต ฆ้องชัย ฆ้องวง ฆ้องกระแต ฆ้องขนาดเล็กใช้บรรเลงในวงปี่พาทย์มอญ โดยทำร้านฆ้องโค้งงอขึ้นเหมือนฆ้องมอญแต่ปลายสั้นกว่า วงหนึ่งมีลูกฆ้อง 11 ลูกหรือใช้แขวนกับไม้สำหรับถือตีเป็นสัญญาณในการอยู่เวรยามหรือแจ้งข่าวสารต่างๆ ฆ้องที่ใช้บรรเลงในการเชิดหนังตะลุง และละครมโนราห์ชาติริชชุดหนึ่งมี 2 ลูกปักขี้ไต้เรียกหม่อง ฆ้องชัยฆ้อง

ขนาดใหญ่สมัยโบราณใช้ดีเป็นสัญญาณในกองทัพ ในปัจจุบันใช้ดีในงานพิธีมงคลต่างๆ หรือเรียกว่าฆ้องหุ่ย ฆ้องวง คือฆ้องที่ใช้ตีดำเนินทำนอง เจาะรูที่ในฉัตร 4 รู สำหรับร้อยหนังดีเกลียวผูกโยงกับวงที่ทำด้วยต้นหวายโป่ง วงหนึ่งมีลูกฆ้อง 16-19 ลูกทุกลูกเทียบเสียงต่ำสูงเรียงกันเป็นลำดับ มีหลายชนิดคือ ฆ้องวงใหญ่ ฆ้องวงเล็ก ฆ้องมโหรี ฆ้องวงเล็ก มโหรี ฆ้องหุ่ย ดู ฆ้องชัย ฆ้องเหม่ง คือฆ้องขนาดใหญ่กว่า ฆ้องกระแต หานมาก มีเชือกร้อยรูทั้ง 2 ที่ใบฉัตร ขวานห้อยกับไม้สำหรับถือตีประกอบจังหวะ ฆ้องโหม่ง คือฆ้องขนาดใหญ่กว่าฆ้องเหม่ง มีเชือกร้อยรูทั้ง 2 ที่ใบฉัตร ขวานห้อยทางตั้งกับขาห้อยหรือคานไม้ ตรงหัวไม้ที่ใช้ตีพันด้วยผ้ากับเชือกให้เป็นปมโตอ่อนนุ่ม เวลาตีจะมีเสียงดังโหม่งๆ ใช้ดีกำกับจังหวะในวงปี่พาทย์ วงเครื่องสาย หรือวงมโหรี สมัยโบราณใช้ดีในเวลากลางวันเป็นสัญญาณบอก “ โมง ” คู่กับกลองที่ตีเป็นสัญญาณในเวลากลางคืนบอก “ หุ้ม ” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 272)

เมื่อกล่าวถึงฆ้องวงใหญ่ที่เป็นทำนองหลักซึ่งถือว่าเป็นเครื่องดนตรีดำเนินทำนองจึงมีความสำคัญมากในวงดนตรีไทย ซึ่งปัจจุบันนี้พบว่านักดนตรีไทยส่วนใหญ่ที่เรียนดนตรีไทยที่ไม่ได้รับการถ่ายทอดที่ถูกวิธีกล่าวคือ ไม่หมั่นฝึกฝน ไม่มีความอดทนในการฝึกปฏิบัติที่ถูกต้อง เช่น การใช้ข้อมือในการตีฆ้องวงใหญ่ วิธีการจับไม้ที่ถูกต้อง เป็นต้น ซึ่งการตีแบบแผนที่ไม่ดี ไม่ถูกต้อง จึงนำมาสู่ปัญหา ในการบรรเลงฆ้องวงใหญ่ การที่เราจะเรียนรู้ทักษะการบรรเลงดนตรีไทยให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนจะต้องถูกอบรมสั่งสอนจากครูบาอาจารย์ที่มีความรู้ความสามารถ ความเมตตา ความทุ่มเทต่อศิษย์ ตลอดจนมีเทคนิค แบบฝึกหัด การถ่ายทอดที่ถูกต้องให้กับผู้ที่ได้รับการถ่ายทอด ผู้ศึกษาจึงได้ค้นคว้าเกี่ยวกับแนวทางการถ่ายทอดการบรรเลงฆ้องวงใหญ่ของครูสุรินทร์ สงค์ทอง

ครูสุรินทร์ สงค์ทอง เป็นครูที่มีความรู้ความสามารถในการถ่ายทอดการบรรเลงฆ้องวงใหญ่ให้กับลูกศิษย์ในหลากหลายสถาบัน เช่น มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ตลอดจนได้ถ่ายทอดให้ลูกศิษย์ในสถาบันต่างๆ รวมถึงการเป็นครูที่มีความรู้ความสามารถลักษณะเด่นของการถ่ายทอดของครูสุรินทร์ สงค์ทอง เป็นแนวทางการถ่ายทอดการบรรเลงฆ้องวงใหญ่ที่เน้นการวางพื้นฐาน การต่อเพลงโหมโรง ทำให้นักดนตรี

ไทยที่ได้เรียนฆ้องวงใหญ่มีระเบียบแบบแผน ที่ชัดเจนและเป็นการฝึกความอดทนให้แก่ลูกศิษย์ซึ่งลูกศิษย์ที่ได้รับการถ่ายทอดนั้นเป็นผู้มีทักษะการบรรเลงฆ้องวงใหญ่ที่ดีเยี่ยมเสมือนเป็นผู้ผลิตนักเรียนนักศึกษาที่มีความสามารถบรรเลงฆ้องวงใหญ่ที่ถูกต้องตามแบบแผนตลอดมาจนปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้เองผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญถึงการฝึกฝนปฏิบัติทักษะการบรรเลงฆ้องวงใหญ่ที่จะต้องได้รับการถ่ายทอดที่ถูกต้องชัดเจน และมีระเบียบแบบแผน แบบฝึกหัด การปฏิบัติทั้งท่วง การจับไม้ตลอดจนการใช้เวลาในการฝึกฝน การไล่ลูกฆ้องคู่ 4 คู่ 8 ฯลฯ เพื่อจะเป็นประโยชน์แก่บุคคลที่สนใจแนวทางการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ต่อไป เพราะการที่นักดนตรีทุกคนที่จะเป็นนักดนตรีไทยที่ดีได้นั้นล้วนแล้วแต่จะต้องผ่านการฝึกฝนจากครูที่มีความรู้ความสามารถดังเช่นครูสุรินทร์ สงค์ทอง

ผลการศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมครู เพื่อส่งเสริมสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ทางด้านดนตรีในศตวรรษที่ 21 จากการประชุมสัมมนาของผู้เชี่ยวชาญกลุ่มพบว่า หลักสูตรฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้น เป็นหลักสูตรฝึกอบรมที่ดี มีความน่าสนใจ สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มตัวอย่าง และเหมาะสมกับยุคสมัยในปัจจุบัน สามารถนำไปใช้แก้ไขปัญหาได้จริง ส่วนผลการประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรมพบว่า หลักสูตรฝึกอบรมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และมีความสอดคล้องกันทุกประเด็น (อาทิตย ศรีโพธิ์ทอง, บทคัดย่อ : 2559)

จากความเป็นมาและความกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีความคาดหวังว่าการวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ให้ถูกต้องตามแบบแผนโดยใช้แบบฝึกทักษะปฏิบัติขั้นพื้นฐานของครูสุรินทร์ สงค์ทอง จะเป็นประโยชน์แก่นักเรียน นักศึกษา และบุคคลทั่วไปในการปฏิบัติทักษะการบรรเลงฆ้องวงใหญ่เพื่อเป็นการส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนดนตรีไทยและเป็นการพัฒนาการบรรเลงฆ้องวงใหญ่ให้ถูกต้องตามแบบแผน ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาการดนตรีไทยให้มีคุณภาพ เพื่อให้บุคคลในวงการดนตรีไทยมีฝีมือในการบรรเลงดนตรีไทยให้ดียิ่งขึ้นและมีความเจริญก้าวหน้ารวมถึงเป็นการช่วยกันอนุรักษ์ดนตรีไทยได้อีกทางหนึ่งด้วย นับเป็นประโยชน์เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในทุกๆด้านของวงการดนตรีไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ของการพัฒนาทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ ของนักศึกษาภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ความสำคัญของงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เพื่อเพื่อพัฒนาทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ของการพัฒนาทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ ของนักศึกษาภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

วิจัยเล่มนี้จะเป็นแนวทางให้นักศึกษาจะได้ฝึกฝนการตีฆ้องวงใหญ่ให้ถูกต้องโดยใช้แบบฝึกทักษะปฏิบัติขั้นพื้นฐานของครูสุรินทร์ สงค์ทอง เพื่อที่นักเรียนจะได้้นำการฝึกฝนที่ถูกต้องตามแบบแผนวางรากฐานในการเป็นนักดนตรี พัฒนาให้ฝีมือทางดนตรีไทยเพื่อต่อยอดไปเป็นนักดนตรีไทยที่ดีต่อไป

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การพัฒนาทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ ของนักศึกษาภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี มีพัฒนาด้านการตีฆ้องวงใหญ่

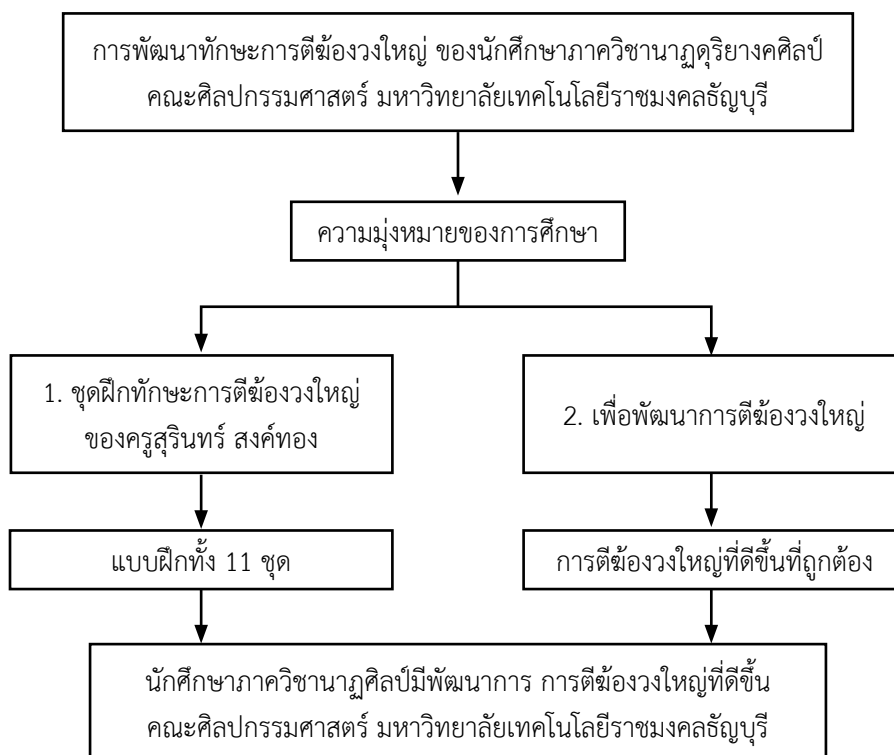
ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรกลุ่มเป้าหมาย เป็นนักศึกษาภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำนวน 15 คน

เนื้อหาในการวิจัย

นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ที่ถูกต้องตามแบบแผนมีการพัฒนาทักษะทางด้านดนตรีที่เชี่ยวชาญ เพื่อเป็นการวางรากฐานของนักดนตรีไทยที่ดีต่อไป อีกทั้งยังมีส่วนสร้างสมาธิที่ดี ความอดทนและความมีระเบียบวินัยต่อการดำรงชีวิตและเป็นครูที่ดีต่อไปในวิชาชีพครู

กรอบแนวคิดของการศึกษา

สมมุติฐานสำหรับการวิจัย

นักศึกษาสามารถตีฆ้องวงใหญ่ได้ถูกต้องตามแบบแผน และมีการพัฒนาการตีฆ้องวงใหญ่ที่ดีขึ้น

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาหลักการ ทฤษฎี แนวความคิดเกี่ยวกับความหมายของเครื่องดนตรี ทักษะการบรรเลงฆ้องวง ใหญ่
2. กำหนดกรอบความคิดในการวิจัย ผู้วิจัยกำหนดความคิด เพื่อพัฒนาทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ของ นักศึกษา ภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 1-2/2559 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
3. กำหนดวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ของการพัฒนาทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ ของ นักศึกษาภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ประชากร, กลุ่มเป้าหมาย

กำหนดกลุ่มประชากร สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ได้กำหนดกลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ปีการศึกษา 2559 จำนวน 15 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือชุดฝึกทักษะตีฆ้องวงใหญ่ของครูสุรินทร์ สงค์ทอง จำนวน 11 ท่า
2. ผู้ศึกษาค้นคว้านำเพลงทดสอบคือเพลงมุล่งชั้นเดียวก่อนใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ทั้ง 11 ท่า สังเกตและรวบรวมคะแนนไว้ในตารางก่อนใช้ชุดฝึกทักษะ ซึ่งผู้ศึกษาค้นคว้าเป็นผู้ดำเนินการทดสอบเอง ใช้เวลาทดสอบ 30 นาที
3. ให้กลุ่มเป้าหมายใช้ชุดฝึกทักษะตีฆ้องวงใหญ่ของครูสุรินทร์ สงค์ทองทั้ง 11 ชั้น
4. ผู้ศึกษาค้นคว้านำแบบทดสอบคือเพลงมุล่งชั้นเดียว หลังใช้ชุดฝึกทักษะ หลังใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ ทั้ง 11 ท่า สังเกตและรวบรวมคะแนนไว้ในตารางหลังใช้ชุดฝึกทักษะ ซึ่งผู้ศึกษาค้นคว้าเป็นผู้ดำเนินการทดสอบเอง ใช้เวลาทดสอบ 30 นาที

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำเครื่องมือของครูสุรินทร์ สงค์ทองโดยโดยใช้เพลงทดสอบก่อนใช้ชุดฝึก

ทักษะและใช้เพลงทดสอบหลังใช้ชุดฝึกทักษะ กับกลุ่มเป้าหมายทั้ง 15 คน

2. การสรุปผลการวิจัยและนำเสนอผลการวิจัย โดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ข้อมูลและเขียนสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การใช้เครื่องมือสำหรับการวิจัยของครูสุรินทร์ สงค์ทอง แบ่งออกเป็น 11 ท่า คือ

- ขั้นที่ 1 ท่ากรรเชียง ขึ้นลงขวาสุด ซ้ายสุด อย่างละ 1 ครั้ง ขึ้น ลง ตามจังหวะ
- ขั้นที่ 2 ท่าม้าวิ่ง ขึ้นด้วยมือขวา 15 ลูก ลงด้วยมือซ้าย 15 ลูก ขึ้นลงตามจังหวะ
- ขั้นที่ 3 ท่าตึงคู่ 8 และคู่ 4 เปิดมือซ้าย ปิดมือขวา ขึ้นลงตามจังหวะ
- ขั้นที่ 4 ท่าตึง คู่ 4 เปิดมือซ้าย ปิดมือขวา เสียงที่ 2 ขึ้นลงตามจังหวะ
- ขั้นที่ 5 ท่าตึง คู่ 8 และคู่ 4 ขึ้นลงตามจังหวะ
- ขั้นที่ 6 ท่าตะเคียวคู่ 8 และคู่ 4 ขึ้นลงตามจังหวะ
- ขั้นที่ 7 ท่าสะบัดคู่ 8 และคู่ 4 ขึ้นลงตามจังหวะ
- ขั้นที่ 8 ท่าไล่ขวา 1 ซ้าย 1 ขึ้นลงตามจังหวะ
- ขั้นที่ 9 ท่าไล่ขวา 3 ซ้าย 1 ขึ้นลงตามจังหวะ
- ขั้นที่ 10 ท่าไล่คู่ 8 พร้อมกัน 2 มือขึ้นลงตามจังหวะ
- ขั้นที่ 11 ท่าฝึกกรอนับให้ได้จังหวะ 1-10 จึงเปลี่ยนลูก ขึ้นลงตามจังหวะ

วิธีการนำเครื่องมือสำหรับการวิจัยไปใช้ มีดังนี้

ขั้นตอนการฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่

1. ก่อนเริ่มการพัฒนาทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มเป้าหมายทั้งหมด 15 คน บรรเลงเพลงมุล่ง ชั้นเดียว เพื่อเก็บคะแนนก่อนใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ทั้ง 11 ท่า โดยรวบรวมคะแนนไว้ในตารางก่อนการใช้ชุดฝึกทักษะก่อนใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ของครูสุรินทร์ สงค์ทอง

2. ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มเป้าหมายทั้ง 15 คน ใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ทั้ง 11 ท่าโดยฝึกทีละชั้น ฝึกปฏิบัติแล้วเก็บข้อมูลไว้ในตาราง โดยชุดฝึกทักษะนี้ผู้วิจัยได้รับการถ่ายทอดมาจากครูสุรินทร์ สงค์ทอง ผู้เชี่ยวชาญด้านการบรรเลงฆ้องวงใหญ่

3. ให้นักศึกษาบรรเลงเพลงมุล่ง ชั้นเดียว หลังการใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ของครูสุรินทร์ สงค์ทองและรวบรวมคะแนนหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการบรรเลงฆ้องวงใหญ่ ของครูสุรินทร์ สงค์ทอง

4. ผู้วิจัยได้จัดทำตารางขึ้นเพื่อเป็นการรวบรวมคะแนนทั้งก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ แบ่งเป็นตารางดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ของนักศึกษาภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โดยใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ ของครูสุรินทร์ สงค์ทอง ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อการพัฒนาทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ ของนักศึกษาภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี มีพัฒนาการตีฆ้องวงใหญ่ มีทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ที่ถูกต้องตามแบบแผน โดยผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลก่อนและหลังใช้ชุดฝึก

ทักษะโดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบก่อนและหลังเรียนเรื่องการตีฆ้องวงใหญ่เพลงมุล่ง ชั้นเดียว เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ การวิเคราะห์และการนำเสนอผลของการวิจัยครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งการนำเสนอเป็น 4 ข้อดังต่อไปนี้

1. การเก็บข้อมูลการตีฆ้องวงใหญ่โดยให้นักศึกษาตีเพลงมุล่งชั้นเดียว 3 ท่อนก่อนการใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ทั้ง 11 ท่า
2. ใช้เครื่องมือคือชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ของครูสุรินทร์ สงค์ทองโดยการเก็บข้อมูลการปฏิบัติทำการตีทั้ง 11 ท่าของนักศึกษา
3. การเก็บข้อมูลการตีฆ้องวงใหญ่โดยให้นักเรียนตีเพลงมุล่งชั้นเดียว 3 ท่อนหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ทั้ง 11 ท่า
4. ตารางการสรุปความก้าวหน้าของนักศึกษาโดยคิดเป็นร้อยละ

การเก็บข้อมูลการตีฆ้องวงใหญ่โดยให้นักศึกษาตีเพลงมุล่ง ชั้นเดียว 3 ท่อน ก่อนการใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ทั้ง 11 ท่า

การเก็บข้อมูลการตีฆ้องวงใหญ่โดยให้นักเรียนตีเพลงมุล่ง ชั้นเดียว 3 ท่อนก่อนการใช้แบบฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ทั้ง 11 ท่า

ตารางที่ 1 คะแนนการตีฆ้องวงใหญ่เพลงมุล่งก่อนใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่

ลำดับ	รายนามนักศึกษา	ความแม่นยำ 5 คะแนน	ความไพเราะ 5 คะแนน	รวมคะแนน 10 คะแนน
1.	นายกิตติกานต์ สารีผล	2	3	5
2.	นายวรรณัย รักแจ้ง	2	2	4
3.	นายศราวุธ นิสกุล	4	2	6
4.	นายอนันต์ ก่ำแพ	2	3	5
5.	นายอภิรักษ์ สุขสุแพทย์	2	2	4
6.	นายฤทธิพร อินทรทวี	2	3	5
7.	นางสาวชนัญชิตา สนสง	2	2	4
8.	นายรัฐธรรมบุญ อาจปักษา	2	2	4

ตารางที่ 1 คะแนนการตีฆ้องวงใหญ่เพลงเดี่ยวมุล่งก่อนใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ (ต่อ)

ลำดับ	รายชื่อนักศึกษา	ความแม่นยำ 5 คะแนน	ความไพเราะ 5 คะแนน	รวมคะแนน 10 คะแนน
9.	นายทีฆภัฏ สนธิสุข	2	2	4
10.	นายนิมิตร เทียมโยหา	2	4	6
11.	นางสาวมนัญญา มียิ่ง	2	2	4
12.	นายธานน นิธิสุรภากร	2	3	5
13.	นายฐิติกร แจ่มพูล	2	3	5
14.	นางสาวอัจฉรา แสงม่วง	3	3	6
15.	นางสาวพนิดา บุญเลี้ยง	3	3	6

ที่มา : ตารางจัดทำโดยยัยศักดิ์ ชุ่มเย็น

การเก็บข้อมูลการตีฆ้องวงใหญ่โดยให้นักเรียนตีเพลงมุล่ง ชั้นเดียว 3 ท่อน หลังการใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ทั้ง 11 ท่า

ตารางที่ 2 คะแนนการตีฆ้องวงใหญ่เพลงมุล่งชั้นเดียวหลังใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่

ลำดับ	รายชื่อนักศึกษา	ความแม่นยำ 5 คะแนน	ความไพเราะ 5 คะแนน	รวมคะแนน 10 คะแนน
1.	นายกิตติกานต์ สารีผล	5	3	8
2.	นายวรธนัย รักแจ้ง	5	5	10
3.	นายศราวุธ นิสกุล	5	4	9
4.	นายอนันต์ ก่ำแพ	4	4	8
5.	นายอภิรักษ์ สุขสุแพทย์	5	4	9
6.	นายฤทธิพร อินทรทวี	5	5	10
7.	นางสาวชนัญชิตา สนสง	5	4	9
8.	นายรัฐธรรมบุญ อาจปึกษา	5	3	8
9.	นายทีฆภัฏ สนธิสุข	5	5	10

ตารางที่ 2 คะแนนการตีฆ้องวงใหญ่เพลงมุล่งชั้นเดียวหลังใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ (ต่อ)

ลำดับ	รายชื่อนักศึกษา	ความแม่นยำ 5 คะแนน	ความไพเราะ 5 คะแนน	รวมคะแนน 10 คะแนน
10.	นายนิมิตร เทียมโยหา	3	5	8
11.	นางสาวมนัญญา มียิ่ง	5	3	8
12.	นายธานน นิธิสุรภากร	5	3	8
13.	นายฐิติกร แจ้งพูล	5	5	10
14.	นางสาวอัจฉรา แสงม่วง	5	4	9
15.	นางสาวพนิดา บุญเส็ง	4	5	9

ที่มา : ตารางจัดทำโดยย้งศักดิ์ ชุ่มเย็น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 3 คะแนนเฉลี่ยความก้าวหน้าทางการทดสอบทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ทั้งก่อนและหลังตารางที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐาน คะแนนความก้าวหน้าจากการใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ของครูสุรินทร์ สงค์ทองทั้ง 11 ชุด จากการทดสอบ 2 ครั้ง

รายการ	จำนวนศึกษากลุ่มเป้าหมาย	ค่าเฉลี่ย
	(N)	(X)
ใช้เพลงทดสอบมุล่งชั้นเดียวก่อนใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่	15	4.86
ใช้เพลงมุล่งชั้นเดียวทดสอบหลังใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่	15	8.86

ที่มา : ตารางจัดทำโดยย้งศักดิ์ ชุ่มเย็น

จากตารางที่ 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนของนักเรียนเท่ากับ 4.86 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 8.86 ดังนั้น นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย

$$= 7.25 - 4.86$$

$$= 4.06$$

ซึ่งหมายถึงนักศึกษาได้มีคะแนนความก้าวหน้าจากการใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ทั้ง 11 ชิ้น จากคะแนนเฉลี่ยก่อนใช้ชุดฝึกทักษะเป็น 4.86 จากคะแนนเฉลี่ยหลังใช้ชุดฝึกทักษะเป็น 7.25 ดังนั้น นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ของครูสุรินทร์ทั้ง 11 ทำโดยเฉลี่ย คือ

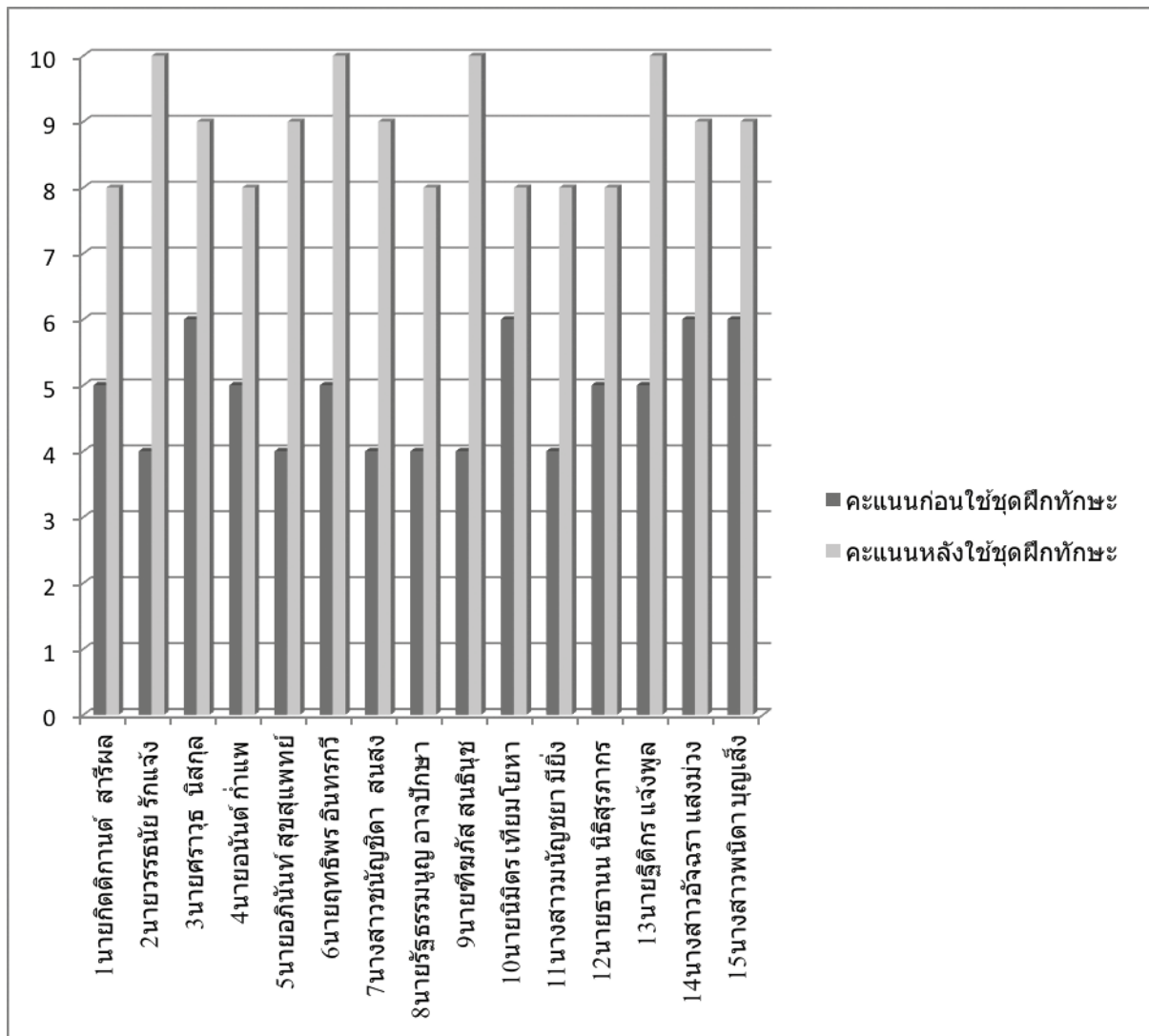
4.06 นั่นคือความก้าวหน้าของการใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

สรุปผลรวบรวมคะแนนก่อนใช้และหลังใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ทั้ง 11 ชิ้น

นักศึกษาก่อนใช้ชุดฝึกทักษะ จะตีฆ้องได้ไม่ค่อยดี บางลูกตีไม่ถนัด ไม่ถึงเสียง ไม่มีการประคบมือ ทำให้คุณภาพเสียงที่ออกมาไม่ดีเท่าที่ควร ภายหลังใช้ชุดฝึกทักษะแล้ว นักศึกษาตีฆ้องได้คล่องขึ้นสามารถทำลูกต่างๆในเพลงได้อย่างถูกต้อง

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการตีฆ้องวงใหญ่ทั้งก่อนและหลังใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ของครู
สุรินทร์ สงค์ทอง ของนักศึกษา เป็นแผนภูมิแท่งและแผนภูมิภาพได้ดังนี้

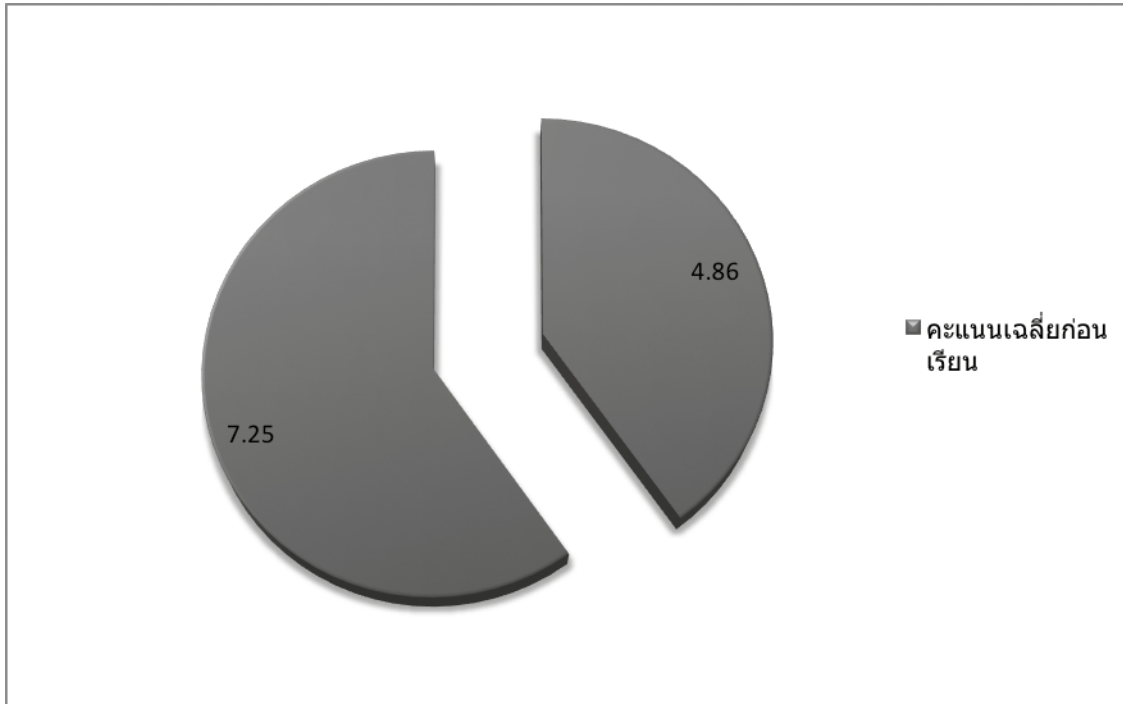
1. แผนภูมิแท่งแสดงความสามารถในการตีฆ้องวงใหญ่ทั้งก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่

ที่มา : ตารางแผนภูมิแท่งจัดทำโดยยงค์ศักดิ์ ชุ่มเย็น

จากแผนภูมิแสดงว่า นักศึกษาจำนวน 15 คน มีคะแนนความก้าวหน้าเพิ่มขึ้นหลังจากการใช้ชุดแบบฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่

2. จากค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียน นำมาแสดงเป็นแผนภูมิรูปภาพได้ดังนี้
แผนภูมิรูปภาพแสดงคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังเรียน

ที่มา : ตารางแผนภูมิรูปภาพจัดทำโดยยั้งศักดิ์ ชุ่มเย็น

แผนภูมิรูปภาพนี้แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน
ของนักเรียนเท่ากับ 4.86 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 8.86
ดังนั้น นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย
$$= 7.25 - 4.86$$
$$= 4.06$$

ซึ่งหมายถึงนักศึกษาได้มีคะแนนความก้าวหน้า
จากการใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ทั้ง 11 ชิ้น จาก
คะแนนเฉลี่ย 4.86

สรุปได้ว่า นักศึกษาได้มีคะแนนความก้าวหน้าจาก
การใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ทั้ง 11 ชิ้น จากคะแนน
เฉลี่ยก่อนใช้ชุดฝึกทักษะเป็น 4.86 จากคะแนนเฉลี่ยหลังใช้
ชุดฝึกทักษะเป็น 7.25 ดังนั้น นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเพิ่ม
ขึ้นหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ของครูสุรินทร์
ทั้ง 11 ท่าโดยเฉลี่ย คือ 4.06 นั่นคือความก้าวหน้าของการ
ใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

สรุปผลอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการตีฆ้อง
วงใหญ่ของนักศึกษาภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรม
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โดยใช้ชุด
ฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ 11 ชิ้นของครูสุรินทร์ สงค์ทอง
ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากการปฏิบัติการตีฆ้องวงใหญ่
คะแนนก่อนและหลังใช้ชุดฝึกทักษะ

พบว่า การนำเครื่องมือหรือชุดฝึกทักษะการตี
ฆ้องวงใหญ่มาใช้กับนักศึกษาทั้ง 15 คนทำให้นักศึกษามี
พัฒนาการตีฆ้องวงใหญ่ที่ดีขึ้น แม่นลูก แม่นเสียงมีความ
คล่องตัว และมีทักษะในการตีฆ้องวงใหญ่ที่ดีขึ้น นำไปพัฒนา
สู่เครื่องมือชิ้นอื่นๆ และมีทักษะที่พร้อมเหมาะสมกับการ
เป็นนักดนตรีไทยที่ดีต่อไป

อภิปรายผล

นักศึกษาเมื่อได้ใช้ชุดฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่ ทั้ง 11 ชั้น ของครูสุรินทร์ สงค์ทอง ตรงตามกลุ่มเป้าหมาย ของนักวิจัยทั้ง 15 คน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี ผลพบว่านักศึกษามีการพัฒนาทักษะในการตีฆ้องวง ใหญ่เพิ่มขึ้น ทั้งด้านการต่อเพลงที่สามารถต่อเพลงได้เร็วขึ้น ทำลูกที่ยากๆได้ และสามารถต่อยอดถึงขั้นต่อเพลงเดี่ยวได้ ซึ่งวิจัยนี้ได้สอดคล้องกับการวิจัยของนางสาวমনชนก ใจตรง (2556: บทคัดย่อ) เทคนิคการตีฆ้องวงใหญ่ กรณีศึกษา อาจารย์ สุเชาว์ หริมพานิช ใหญ่ มีการปฏิบัติเทคนิคการตี ฆ้องวงใหญ่ โดยเริ่มจาก ทำจับไม้ฆ้อง วิธีการตีฆ้อง การ

เคลื่อนไหวของข้อมือ รวมทั้งเทคนิคต่างๆที่เกี่ยวกับการตี ฆ้องวงใหญ่

ข้อเสนอแนะ

การนำชุดฝึกทักษะต่างๆมาใช้กับกระบวนการ เรียนการสอนหรือการจัดกิจกรรมในสถาบันการศึกษาต่างๆ จะทำให้สร้างองค์ความรู้เพื่อพัฒนาให้กับตัวนักเรียน นักศึกษาในวิชาชีพ การจะใช้ชุดฝึกทักษะให้เกิดผลจึงจำเป็นต้องมีเวลาให้เกิดความชำนาญและเชี่ยวชาญรวมถึงผู้วิจัย ควรสร้างเครื่องมือที่มีคุณภาพเพื่อให้ตรงกับสาขาวิชาที่เรียน สามารถนำสื่อต่างๆมาประยุกต์ใช้ได้เพื่อพัฒนาวิชาชีพที่ดีต่อไปอีกด้วย

เอกสารอ้างอิง

- ปาหนัน คำฝอย. (2551). *การพัฒนากระบวนการบันทึกโน้ตเพลงไทย*. โครงการวิจัย. มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- Kamfoy, P. (2008). *The development of Thai notation system, Research*. Thaksin University. (in Thai)
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). *ฆ้อง*. กรุงเทพฯ: บริษัทนานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์ จำกัด.
- The Office of the Royal Society. (1999). *Gong*, Bangkok: NanMeeBooks Publications Co., Ltd. (in Thai)
- สมพงษ์ กาญจนผลิน. (2539). *ทักษะการขับร้องเพลงไทย เพลงร่ำวงและเพลงประกอบการฟ้อนรำ*. กรุงเทพฯบริษัท เลิฟ แอนด์ ลิฟ เพรส จำกัด.
- Kanjanaplin, S. (1996). *Skills for singing Thai Songs, Ramwong songs and Thai Dancing Songs*, Bangkok: Love and Live Press Co., Ltd. (in Thai)
- อาทิตย์ ศรีโพธิ์ทอง. (2559, มกราคม-มิถุนายน). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครู เพื่อส่งเสริมสมรรถนะการ จัดการเรียนรู้ ทางด้านดนตรีในศตวรรษที่ 21 วารสารสถาบันวัฒนธรรมและศิลปะ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 17 (2): บทคัดย่อ.
- Atit Si Pho. (2559 January-June). Formulation development work, training teachers to promote competency-based learning in music in the 21st century. Journal of the Institute of Culture and Art University of Sri Marine Trust makes the road.

